

imod været den, at man ikke turde blive staaende derved, idet man har anført, at den næste sammentrædende Rigsdag da vilde have ulige større Banfælgigheder at overvinde, at dens Competence vilde blive besnæret, og at den vilde geraade i de farligste Conflictter med Ministeriet. Givende efter for disse Betragtninger, har ogsaa jeg maattet anerkende, at der intet Andet bliver tilbage end at tage under Overveielse, om en Rigsretsaction mod Ministeriet, for at kalde dette til Ansvar for, ved at udstede Forordningen af 26de Juli d. A., at have overfærdet sin lovlige Ret, kan ventes at ville føre til Maalet.

Vel har man hørt anføre, at man neppe vil kunne, paa denne Grund, erholde Ministeriet domfældt, hørt anføre, at Forordningen af 26de Juli, uagtet sin aabenbare, Grundlovens fjendiske Charakter, sin aabenbare Hensigt i alt Væsentligt at tilintetgjøre den, dog er affattet med en saadan Circumspection, at Ministeriet vil undgaae det juridiske Ansvar. Sandelig, det vilde være sørgeligt, om her, hvor det moraliske Ansvar er saa stort, saa Alt overveieende, at her, siger jeg, det juridiske Ansvar skulde være Intet. Dog dette er, hvad enten man nu vil betragte det som et Held eller et Uheld, dog ingenlunde Tilfældet. Med hvormeget Kløgt end denne Forordning er affattet, hvormeget man end har bestræbt sig for at give den en saadan Form, at den ei skulde føre til noget juridisk Ansvar, saa bliver der dog ei saa Lidet tilbage for den juridiske Klage at støtte sig til.

Det er et Angreb paa Rigsdagens Lovgivningsfrihed, naar et stort Raad, om end kun raadgivende, skydes ind mellem Kongen og Rigsdagen, naar Love angaaende Fællesanliggenderne, hvad enten de ere udgaaede af Forsamlingens egen Midte eller fremlagte af Regjeringen og besluttede af Rigsdagen selv, ikke kunne erholde den kongelige Sanction for Kongerigets Bedkommende, forinden de have været forelagte Rigsraadet til Betænkning (Forordn. § 22), hvilket faaer en saa meget større Betydning, saalænge det ei alene

er uafgjort, hvad der er Fællesanliggender og hvad der ikke er det, saalænge der om dette Punkt hersker en væsentlig Meningsforskjellighed mellem Regjering og Rigsdag.

Det er et Angreb paa Rigsdagens Lovgivningsfrihed, naar Ministeriet, paa samme Tid det underhandler med Rigsdagen om Indskrænkningen af Grundloven til Kongerigets særlige Anliggender, i en allerunderdanigst Indstilling til Hans Majestæt henpeger paa Anvendelsen af det i Grundlovens Indledning tagne Forbehold, under saadanne Omstændigheder, at derved kun kan forstaaes, at Regjeringen anseer sig berettiget til, uden Rigsdagens Samtykke, at gennemføre det, hvortil det nu begjærer dette Samtykke.

Det er et Angreb paa Rigsdagens Lovgivningsfrihed, naar Regjeringen omgærder sit Værk, Forordn. 26de Juli d. A., med en saadan Uantastelighed, at ikke den eneste i Landet bestaaende Lovgivningsmagt herti kan beslutte nogen Forandring — § 28.

Det er et Angreb paa Rigsdagens Bevillingsret, naar Regjeringen egenmægtigt skaber 12 danske Rigsraader og tillægger enhver af dem, uden Rigsdagens Samtykke, en aarlig Gage af 500 Rd. — samtidigt med, at den erklærer disse Rigsraader for permanente — § 15.

Det er et Angreb paa Rigsdagens Bevillingsret, naar Regjeringen selvraadigt endelig bestemmer den Dvotadeel, hvormed Kongeriget af sine særlige Indtægter skal dække det Beløb, hvormed Fælles-Udgifterne overstige Fælles-Indtægterne — § 6.

Det er et Angreb paa Rigsdagens Bevillingsret, naar Regjeringen gjør nye Staters Paalæg og Laans Optagelse i Kongeriget, dersom disse skulle tjene til at dække Kongerigets Andeel i et Fællesformaals Opnaaelse, afhængig af Rigsraadets Beslutning, uagtet netop en saadan Stat eller et saadant Laan maatte være bevilget af Rigsdagen — § 21.